

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 8C/327/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8412209005
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Šteffel
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2016:8412209005.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom JUDr. Jurajom Šteffelom v právnej veci žalobcu A.. Š.V. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX/XX, XXX XX Y. Z., štátneho občana SR, právne zastúpeného KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom Tajovského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 851 574, proti žalovanému H. J.Ď., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. J. XXX/XX, XXX XX F., štátnemu občanovi SR, právne zastúpenému JUDr. Andrejom Patakym, advokátom so sídlom Hlavné námestie 2, 060 01 Kežmarok, o určenie vlastníckeho práva, takto

rozhodol:

I. U r č u j e s a , že výlučným vlastníkom parcely registra "E" evidovanej na mape určeného operátu ako parcela č. XXXX - orná pôda o výmere 2995 m², parcely registra "E" evidovanej na mape určeného operátu ako parcela č. XXXX - orná pôda o výmere 3029 m² a parcely registra "E" evidovanej na mape určeného operátu ako parcela č. XXXX - orná pôda o výmere 3016 m², evidované Katastrálnym úradom Prešov, Správou katastra F., na LV č. XXX, k. ú. Y. Z., je žalobca.

II. Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 99,50 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 2.341,69 eur v lehote troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobca sa proti žalovanému domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľným veciam uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku s tvrdením, podľa ktorého výmerom o vlastníctve pôdy č. 5961/49 vydaným Poverenictvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy podľa § 1 ods. 1 Nariadenia č. 104/1946 Sb. n. SNR zo 16.05.1949 boli pridelené do vlastníctva Š. J., nar. XX.X.XXXX, pôdohospodárske nehnuteľnosti v k.ú. Y. Z. o celkovej výmere 9,5972 ha, ktoré boli v pridelovom pláne označené ako parcely č.

XXX/X, XXX/X, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/X, XXXX/X, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/X, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/X, XXX, XXX, XXX, X z parc. č. XXXX, parc. č. XXXX, XXXX.

V súlade so zápisnicou z 10.01.1950 spísanou vo Y. Z. o prevedení zmien v pridelovom pláne v dôsledku zrieknutia sa pridelenej pôdy niektorými prídelcami boli Š. J., nar. XX.XX.XXXX odňaté parcely č. XXXX/X, XXXX/X a XXXX/XX o celkovej výmere 1,2029 ha a znovu pridelené parcely č. XXXX a XXXX o celkovej výmere 0,5388 ha. Zároveň mu boli odpísané parcely č. XXXX a č. XXXX o celkovej výmere 0,5150 ha už z predtým pridelených nehnuteľností na základe výmeru o vlastníctve pôdy č. 5961/49 zo 16.05.1949.

Žalobca už v samotnej žalobe argumentoval ustanovením § 1 ods. 2 Nariadenia č. 104/1946 Sb. n. SNR, podľa ktorého sa stal vlastníkom vyššie uvedených nehnuteľností Š. J., o čom mal knihovný súd vykonať záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia.

V danom prípade je podľa žalobcu nepochybné, že Š. J., právnenému predchodcovi žalobcu, bola výmerom Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. 5961/49 podľa § 1 ods. 1 Nariadenia č. 104/1946 Sb. n. SNR pridelená sporná nehnuteľnosť. Predmetný výmer má podľa žalobcu charakter verejnej listiny, bol vydaný orgánom na to podľa zákona oprávneným a v medziach jeho právomoci, je právoplatný a vykonateľný. Vyššie uvedený výmer treba považovať za právne perfektný a platí, že sa prezumuje jeho správnosť.

Žalobca v ďalšom vyjadrení k právnej stránke prejednávaného sporu poukázal na ust. § 498 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa vznik právnych vzťahov posudzuje podľa predpisov platných v čase, keď ku vzniku takýchto vzťahov malo dôjsť, t.j. právnych noriem platných pred rokom 1950 (v čase, kedy nadobudol na území Slovenska platnosť a účinnosť nový Občiansky zákonník - zákon č. 141/1950 Zb.). V čase vydania výmeru platilo na Slovensku uhorské obyčajové právo. Uhorské obyčajové právo umožňovalo nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnosti len vkladom vlastníctva do pozemkovej knihy a mimo nej bolo možné nadobudnúť vlastníctvo vydržaním, pre ktoré sa vyžadovala dobromyseľná držba a doba vydržania 32 rokov. Skutočnosť, že nedošlo k zápisu vlastníckeho práva do pozemkovej knihy, je v tomto prípade pre posúdenie prechodu vlastníckeho práva na Š. J. právne bez významu. Z uvedeného vyplýva, že vlastníkom nehnuteľností sa stal právny predchodca žalobcu ujatím sa ich držby. Vzhľadom na situáciu v období vydania výmeru s prihliadnutím na vtedajší právny výklad príslušných právnych predpisov došlo ukončením II. svetovej vojny k zlomu vo výklade, okamihom ktorého dochádzalo k zmene skutočného vlastníka zabraného pozemkového majetku.

Podľa žalobcu štát považoval v tej dobe za nevyhnutné zabezpečiť nielen obhospodarovanie pôdy zabranej v prvej pozemkovej reforme, ale i obhospodarovanie rozsiahleho majetku konfiškovaného a zabraného revíziou prvej pozemkovej reformy v súvislosti s ukončením II. svetovej vojny. S ohľadom na tieto spoločenské zmeny bol v tej dobe uplatňovaný výklad, podľa ktorého sa vlastníctvo k obhospodarovanej pôde nenadobúdalo ani zápisom vlastníctva do pozemkových kníh, ani vyhotovením listín, na ktorých základe by takýto zápis bolo možné vykonať. Podľa vtedajšieho výkladu sa vlastníctvo nehnuteľností nadobúdalo oprávneným prevzatím faktickej držby, nie až prevzatím držby knihovnej. Vlastníctvo zabraného pozemkového majetku sa teda v povojnovej dobe nadobúdalo už tým, že nový vlastník zabranú pôdu oprávnenne prevzal a začal na nej hospodáriť. Vykonaním knihovného poriadku žiadne práva nevznikli, len už existujúcim právam bola poskytnutá verejná publicita, a preto z prípadného nevykonania knihovného poriadku nemožno vyvodiť, že by nevzniklo právo, ktoré malo byť do pozemkovej knihy zapísané.

Podľa žalobcu následne v období kolektívizácie, resp. v období budovania reálneho socializmu boli tieto pozemky využívané socialistickými organizáciami a prešli do vlastníctva štátu. Prídelca Š. J.Á., nar. XX.XX.XXXX zomrel 29.06.1979 a dedičské konanie po poručiteľovi bolo prejednané a právoplatne skončené 28.11.1979 rozhodnutím Štátneho notárstva v Poprade. V rámci tohto dedičského konania však tieto pozemky nemohli byť prejednané, keďže boli v čase prejednania dedičstva po poručiteľovi ešte vo vlastníctve štátu.

Po prijatí Zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku bola zo strany štátu prejavovaná snaha zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989.

Dedičia ako právni nástupcovia vlastníka vyššie uvedených pozemkov, ktoré prešli do vlastníctva štátu sa v priebehu roka 2002 dozvedeli o skutočnosti, že boli pridelené pozemky do vlastníctva poručiteľa, ktoré neboli prejednané v rámci dedičského konania, a na ktoré majú podľa Zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov právo si nárokovať.

Dňa 09.12.2002 podal žalobca ako právny nástupca poručiteľa žiadosť na Slovenský pozemkový fond - Bratislava, regionálny odbor Poprad, o vydanie stanoviska k vykonaniu dedičského konania k pozemkom

po poručiteľovi na základe výmeru, nakoľko boli tieto vyššie uvedené pozemky, toho času zapísané na LV č. XXX pre obec a k.ú. Y. Z., vo vlastníctve Slovenskej republiky v správe Slovenského pozemkového fondu.

V stanovisku pod zn. 1435/2002 RO 31 z 11.12.2002 sa Slovenský pozemkový fond - Bratislava, regionálny odbor Poprad vyjadril tak, že nemá výhrady k vykonaniu dedičského konania na základe výmeru k pozemkom registra "E" evidovaným na mape určeného operátu v k.ú. Y. Z. na LV č. XXX, ktoré boli v stanovisku presne vymedzené, medzi inými aj parcely registra "E" č. XXXX, XXXX a XXXX.

V súlade s týmto stanoviskom podnikli zákonní dedičia poručiteľa právne kroky k prejednaní týchto pozemkov v rámci dedičského konania, pred notárom JUDr. Igorom Čabrom, ktorý dňa 16.12.2002 vydal Osvedčenie o dedičstve č. 11D 834/2002; Dnot 172/02. Toto Osvedčenie o dedičstve nadobudlo právoplatnosť 01.01.2003, pričom zákonní dedičia sa vzdali dedičstva v prospech žalobcu.

Okresný úrad, katastrálny odbor v Kežmarku oznámil žalobcovi dňa 15.01.2004, že pri zápise Osvedčenia o dedičstve č. 11D 834/2002 zaregistrovaného pod č. Z 395/02 neboli zapísané parcely KN "E" č. XXXX, XXXX a XXXX do katastra nehnuteľností z dôvodu, že Slovenský pozemkový fond ich pridelil zmluvou o bezodplatnom prevode žalovanému.

Následne žalobca kontaktoval žalovaného, ako aj Slovenský pozemkový fond, regionálny odbor Poprad za účelom vyriešenia situácie. Slovenský pozemkový fond, regionálny odbor v Poprade prisľúbil nápravu formou zámennej zmluvy, pričom žalovaný nemal námietky voči takejto forme riešenia. Napriek snahe oboch dotknutých strán situáciu riešiť Slovenský pozemkový fond, regionálny odbor Poprad ostal nečinným, až kým nevydal stanovisko, že nie je oprávnený vyriešiť túto situáciu zámennou zmluvou. Na základe vyššie uvedeného teda žalobcovi neostala iná možnosť, len domáhať sa svojho vlastníckeho práva k parcelám KN "E" č. XXXX, XXXX a XXXX v k.ú. Y. Z. prostredníctvom súdu.

Sporné parcely registra KN "E" v k.ú. Y. Z. sú evidované na LV č. XXX vo výlučnom vlastníctve žalovaného ako:

- parcela č. XXXX, druh pozemku orná pôda o výmere 2995 m²,
- parcela č. XXXX, druh pozemku orná pôda o výmere 3029 m²,
- parcela č. XXXX, druh pozemku orná pôda o výmere 3016 m².

Podľa žalobcu tento má na určenie vlastníckeho práva k parcelám registra "E" č. XXXX, XXXX a XXXX evidovaným v súčasnosti na LV č. XXX pre obec a k.ú. Y. Z. naliehavý právny záujem na tom, aby bolo určené vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam tak, ako navrhuje žalobca, keďže bez tohto určenia je vlastnícke právo žalobcu so všetkými jeho zložkami (vlastnícka triáda) narušené, čím je právne postavenie žalobcu ako vlastníka predmetných nehnuteľností neistým. Naliehavý právny záujem žalobcu odôvodnil aj tvrdením, podľa ktorého uvedené parcely boli prejednané v rámci dedičského konania po poručiteľovi a zákonným dedičom sa stal práve žalobca, a teda nie je možné iným spôsobom domôcť sa určenia vlastníckeho práva v prospech žalobcu.

Naliehavý právny záujem žalobcu je podľa jeho právneho názoru daný i v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R17/1972), podľa ktorého "naliehavý právny záujem na určení je daný najmä tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu, alebo kde by sa bez tohto určenia jeho právne postavenie stalo neistým. Žaloba domáhajúca sa určenia podľa ust. § 80 písm. c) O.s.p. nemôže byť spravidla opodstatnená tam, kde možno žalovať na splnenie povinnosti podľa ust. § 80 písm. b) O.s.p."

Právny stav podľa tvrdenia žalobcu

V zmysle § 80 písm. c) O.s.p.: "návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem."

Podľa § 123 OZ: "Všetci vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká právna ochrana."

V zmysle § 132 OZ: "Vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom."

V súlade s čl. 20 ods. 1 Zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky: "Každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje."

Podľa § 4 ods. 2 písm. c) Zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku: "Ak osoba, ktorej nehnuteľnosť prešla v dobe od 25.02.1948 do 01.01.1990 do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v § 6, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13, alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami, pokiaľ sú štátnymi občanmi Slovenskej republiky a majú trvalý pobyt na jej území, fyzické osoby v tomto poradí:

c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti."

Podľa § 5 ods. 3 Zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku: "Povinná osoba je povinná s nehnuteľnosťami až do ich vydania oprávnenej osobe nakladať so starostlivosťou riadneho hospodára, odo dňa účinnosti tohto zákona nemôže tieto veci, ich súčasti a príslušenstvo previesť do vlastníctva iného. Také právne úkony sú neplatné. Právo na náhradu škody, ktorú povinná osoba spôsobí oprávnenej osobe porušením týchto povinností, zostáva ustanovením § 28 nedotknuté."

V súlade s § 44a O.s.p.: "Účastník konania je oprávnený podať na príslušnej správe katastra nehnuteľností návrh na zápis začatia súdneho konania, v ktorom sa uplatňujú vecné práva k nehnuteľnostiam alebo súdneho konania o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Ustanovenie sa použije rovnako aj na mimoriadne opravné prostriedky."

Žalobca svoju argumentáciu v ďalšom priebehu konania v rámci reakcie na vyjadrenie žalovaného k žalobe rozšíril o tvrdenie, podľa ktorého spôsob nadobudnutia pozemkov žalovaným nepopiera, avšak zároveň namietol, že sporné pozemky boli Hospodárskou zmluvou o prevode správy národného majetku vo vlastníctve štátu z 28.03.1965 č. ONV - Pôd 213/2-A-15-/69-JK odovzdané správe majetku štátu pre Semenársky štátny majetok n.p. vo Veľkej Lomnici. Pozemky - konfiškáty boli odovzdané do užívania a správy Semenárskemu štátnemu majetku n.p. vo Veľkej Lomnici ako nepopierateľné vlastníctvo československého štátu.

Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že pozemky pridelené na základe "Výmeru o vlastníctve pôdy č. 1654" a "Výmeru o vlastníctve pôdy č. 5961/49" boli v danom čase nie vo vlastníctve neb. Š. J., ale boli štátné a vedené ako nepopierateľné vlastníctvo československého štátu, a preto nemohli byť v čase smrti poručiť prejednané v dedičskom konaní. Zároveň žalobca poukázal na skutočnosť, že 09.07.1959 bol prijatý Zákon č. 49/1959 o jednotných roľníckych družstvách, ktorý v ust. § 23 ods. 1 ukladal družstevníkom povinnosť združiť pozemky vrátane lesných a odovzdať ostatné výrobné prostriedky do spoločného družstevného hospodárenia. Rovnako tak boli združené aj sporné pozemky, čo vyplýva aj zo samotnej Hospodárskej zmluvy o prevode správy národného majetku vo vlastníctve štátu, kde sú tieto vedené v KN v celosti ako parc. KN "C" č. XXXX.

Vychádzajúc z právnej argumentácie žalobcu podľa Zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych podielov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku sa podľa § 6 ods. 1 písm. s) odovzdajú nehnuteľnosti oprávneným osobám, ak tieto nehnuteľnosti prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku odovzdania do vlastníctva družstva podľa osobitných predpisov.

Oprávnenu osobu na účely Zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych podielov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku je štátny občan Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ktorý má trvalý pobyt na jej území a ktorého pôda, budovy a stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej

usadlosti prešli na štát alebo na iné právnické osoby v dobe od 25.02.1948 do 01.01.1990 spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1.

Ak osoba, ktorej nehnuteľnosť prešla v období od 25.02.1948 do 01.01.1990 do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v § 6, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13, alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami, pokiaľ sú štátnymi občanmi Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a majú trvalý pobyt na jej území, fyzické osoby - deti a manžel oprávnenej osoby, všetci rovným dielom.

Oprávnená osoba Š. J. zomrela XX.XX.XXXX, a preto oprávnenými osobami boli deti a manželka Š. J., ktorí požiadali o prejednanie novoobjaveného majetku v dedičskom konaní, v ktorom tieto pozemky na základe Výmeru o vlastníctve pôdy č. 1654 a Výmeru o vlastníctve pôdy č. 5961/49 boli v súlade s Osvedčením o dedičstve č. 11D 834/2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť 01.01.2003, priznané do výlučného vlastníctva žalobcu.

Oprávnené osoby konali v súlade so zákonom, pričom postupovali v zmysle platnej všeobecnej úpravy Občianskeho zákonníka a príslušného procesného predpisu. Ak teda žalovaný namietal, že v roku 2003 bol Národnou radou Slovenskej republiky prijatý reštitučný zákon č. 503/2003 Z.z., ktorý umožňoval a upravil podmienky navrátenia vlastníctva k pozemkom a podľa tohto zákona mal možnosť si svoj nárok uplatniť občan Slovenskej republiky a tak i žalobca, ak to neurobil v roku 1992 až 1993 podľa Zákona o pôde č. 229/1991 a Zákona č. 330/1991, s uvedeným názorom sa podľa žalobcu nemožno stotožniť.

Žalobca sa dozvedel o skutočnosti, že Výmerom o vlastníctve pôdy č. 1654 a Výmerom o vlastníctve pôdy č. 5961/49 boli pridelené nehnuteľnosti do vlastníctva neb. Š. J. až v roku 2002. Preto nebolo možné uplatniť si svoj reštitučný nárok v súlade so Zákom č. 229/1991. Postupoval preto v súlade so zákonom a požiadal o stanovisko Slovenský pozemkový fond a zároveň následne podal návrh na súd za účelom prejednania znovuobjaveného majetku v dedičskom konaní po neb. Š. J.. Zákon, na ktorý žalovaný poukazuje bol prijatý až 24.10.2003, kedy už žalobca disponoval Osvedčením o dedičstve.

Rovnako tak sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva v dedičskom konaní, keďže i podľa ústavnej doktríny zmyslom a účelom reštitučného zákonodarstva nebolo spôsobenie zániku vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale naopak uľahčenie obnovenia ich vlastníckeho práva. Pokiaľ zákonodarcu vytvoril v § 6 ods. 1 písm. p) Zákona o pôde samostatný reštitučný dôvod spočívajúci v tom, že oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku prevzatia nehnuteľností bez právneho dôvodu, zmyslom tohto ustanovenia bolo uľahčiť oprávneným osobám dosiahnutie ich zápisu ako vlastníkov v katastri nehnuteľností bez splnenia základných požiadaviek vyplývajúcich aj zo vtedy platného práva.

Štátu tak podľa žalobcu nesvedčil žiaden právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva nehnuteľností, a tak naďalej zostalo zachované právo oprávnenej osoby - Š. J.. Po vydaní osvedčenia o dedičskom konaní prešlo vlastnícke právo k sporným pozemkom na žalobcu. V súvislosti s vyššie uvedeným je potrebné poukázať na skutočnosť, že vlastníctvo nadobúdané na základe Zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam z 09.12.2002 je vlastníctvom nadobúdaným na základe zmluvy, potom sa na takúto zmluvu vzťahuje jedna zo základných zásad súkromného práva, a to zásada nemo ad alium plus iuris transfere potest, quam ipse habet. Táto zásada chráni vlastnícke právo skutočného (pravého) vlastníka. Jej uplatnenie znamená, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje (derivatívne) svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10.02.2010 sp. zn. I. ÚS 50/2010). Keďže štát nikdy ani vlastníkom týchto pozemkov nebol, nemohlo podľa žalobcu prejsť vlastnícke právo ani na samotného žalovaného titulom Zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam z 09.12.2002.

Na podporu tejto právnej argumentácie je potrebné i podľa právneho názoru súdu uviesť, že i podľa platných právnych predpisov sa vlastnícke právo nadobúda až zápisom do katastra nehnuteľností. To znamená, že v čase podpisu zmluvy táto bola síce platná, avšak vlastníctvo na žalovaného prešlo až zápisom do katastra nehnuteľností, kedy sa zmluva stala aj účinnou a to 22.01.2003, kedy bol povolený vklad. Medzitým však došlo k prejednaniu dedičského konania, o čom mal vedomosť aj Slovenský

pozemkový fond, a Osvedčenie o dedičstve nadobudlo právoplatnosť dňa 01.01.2003, to znamená ešte skôr, než bol povolený vklad vlastníckeho práva.

Žalovaný v priebehu konania pred súdom prvého stupňa namietol neexistenciu naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení tak, ako bolo určené v žalobnom návrhu.

Podľa § 80 písm. c) O.s.p. návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

O určovací žalobu v zmysle posledne citovaného zákonného ustanovenia ide vtedy, ak žalobca požaduje v žalobnom petite, aby bolo určené buď, že je tu právny vzťah alebo právo, príp. že tu právny vzťah alebo právo nie je. Podľa vymedzenia žalobného petitu ide buď o pozitívnu určovaciu žalobu alebo o negatívnu určovaciu žalobu.

Predpoklad úspešnosti žaloby o určení, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, po procesnej stránke spočíva v tom, že účastník má vecnú legitimáciu a že na požadovanom určení je naliehavý právny záujem.

Vecnú legitimáciu v konaní o určení, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, má ten, kto je zúčastnený na právnom vzťahu alebo práve, o ktoré v konaní ide, príp. ktorého právnej sféry sa sporný právny vzťah alebo sporné právo týka. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení následne vyjadruje spôsob právnej ochrany, ktorá sa má dosiahnuť súdnym rozhodnutím, tomu, kto má v konaní o určovacej žalobe aktívnu vecnú legitimáciu, a to voči tomu, kto je k požadovanému určeniu pasívne vecne legitimovaný.

Vecnú legitimáciu v konaní o určení, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, samozrejme nemajú len tí, ktorí sú účastníkmi sporného právneho vzťahu, alebo o ktorých sporné právo ide, prípustné je i určení právneho vzťahu alebo práva, ktorých sa žalobca - z pohľadu hmotného práva nezúčastňoval, ak sa takýto právny vzťah alebo právo priamo dotýka jeho právnej sféry (a ním požadované preto môže ovplyvniť jeho právne postavenie).

Naliehavý právny záujem o určení právneho vzťahu alebo práva je daný najmä tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo žalobcu alebo kde by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým; žaloba domáhajúca sa určenia nemôže byť spravidla opodstatnená tam, kde možno žalovať na splnenie povinnosti.

Určovací žaloba má preventívnu povahu a má za účel poskytnúť ochranu právnomu postaveniu žalobcu skôr, ako dôjde k porušeniu právneho vzťahu alebo práva; nie je preto opodstatnená tam, kde právny vzťah alebo právo už boli porušené a kde je preto právnym prostriedkom ochrany právneho vzťahu alebo práva žaloba o plnenie. V prípade, kedy je možné žalovať o splnenie povinnosti, môže však byť naliehavý právny záujem na určení daný vtedy, ak sa určovacou žalobou vytvorí pevný právny základ pre právne vzťahy účastníkov sporu a predíde sa tak prípadným ďalším žalobám o plnenie, alebo ak žaloba o plnenie nerieši a ani nemôže riešiť celý obsah a dosah sporného právneho vzťahu alebo práva.

Určovacie žaloby slúžia pre potreby praktického života a nemôžu viesť k zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení je preto súčasne daný len vtedy, ak je (objektívne vzaté) spôsobilé odstrániť stav právnej neistoty žalobcu, alebo ohrozenie jeho práva. Nie je preto napríklad spravidla daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy, ak stav právnej neistoty alebo ohrozenia práva môže byť vyriešený len určením vlastníckeho práva žalobcu, pre ktorého je posúdenie platnosti zmluvy len otázkou predbežnou.

Ak navrhuje žalobca určení svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo iného práva, ktoré sa zapisuje do Katastra nehnuteľností Slovenskej republiky, je na požadovanom určení vždy naliehavý právny záujem, ak má byť súdne rozhodnutie určujúce právo zaznamenané do katastra nehnuteľností a týmto spôsobom dosiahnutá zhoda medzi stavom právnym a stavom zapísaným v Katastri nehnuteľností Slovenskej republiky.

V žalobe o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, musí žalobca vždy tvrdiť a preukazovať skutočnosť, z ktorých vyplýva, že má na požadovanom určení naliehavý právny záujem.

Uvedenú procesnú povinnosť si žalobca splnil tvrdeniami obsiahnutými v článku II. žaloby, keďže bez tohto určenia je jeho vlastnícke právo so všetkými jeho zložkami (vlastnícka triáda) narušené, čím je jeho právne postavenie ako vlastníka nehnuteľností neisté.

Naliehavý právny záujem žalobcu vyplýva i z právnej skutočnosti, podľa ktorej sporné parcely, ktorých určenie vlastníckeho práva je predmetom tohto konania, boli prejednané v rámci dedičského konania po poručiteľovi a zákonným dedičom sa stal práve žalobca. A teda nie je možné iným spôsobom domôcť sa určenia vlastníckeho práva v prospech žalobcu.

V priebehu konania pred súdom prvého stupňa žalovaný namietol, že vlastnícke právo k sporným pozemkom nadobudol dobromyseľne podľa ust. § 16 ods. 2 Zákona č. 229/1991 Zb. a ust. § 34 ods. 3 písm. a) Zákona č. 330/1991 Zb. ako oprávnená osoba a Zmluvou o bezodplatnom prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam z 09.12.2002 v súlade s právoplatným rozhodnutím Pozemkového úradu v Rimavskej Sobote ako reštitučnú náhradu podľa ust. § 34 Zákona č. 330/1991 Zb. v znení neskorších predpisov.

Uvedený spôsob nadobudnutia sporných pozemkov žalobca v konaní pred súdom prvého stupňa nepoprel. Namietol však, že sporné pozemky boli Hospodárskou zmluvou o prevode správy národného majetku vo vlastníctve štátu z 28.03.1965 č. ONV - Pôd 213/2-A-15-/69-JK odovzdané správe majetku štátu pre Semenársky štátny majetok n.p. vo Veľkej Lomnici. Pozemky - konfiškáty boli odovzdané do užívania a správy Semenárskemu štátnemu majetku n.p. vo Veľkej Lomnici ako nepopierateľné vlastníctvo československého štátu. V tejto súvislosti je potrebné prisvedčiť skutkovému tvrdeniu žalobcu, podľa ktorého doklad o uvedenej právnej skutočnosti, na ktorý sa žalovaný v priebehu celého konania pred súdom prvého stupňa odvolával, do vyhlásenia uznesenia, ktorým bolo dokazovanie vo veci samej skončené, žalovaný súdu nepredložil.

Š. J. zomrel XX.XX.XXXX, a preto oprávnenými osobami boli jeho deti a manželka. Tí požiadali o prejednanie novoobjaveného majetku v dedičskom konaní, v ktorom tieto pozemky na základe Výmeru o vlastníctve pôdy č. 1654 a Výmeru o vlastníctve pôdy č. 5961/49 boli v súlade s Osvedčením o dedičstve č. 11D 834/2002, ktoré nadobudlo právoplatnosť 01.01.2003, priznané do výlučného vlastníctva žalobcu. Uvedené skutkové tvrdenia v konaní pred súdom žalovaný nerozporoval.

V tejto súvislosti je potrebné prisvedčiť i právnomu názoru žalobcu, podľa ktorého oprávnené osoby konali v súlade so zákonom, pričom postupovali podľa platnej všeobecnej úpravy Občianskeho zákonníka a príslušného procesného predpisu, keďže Ústava Slovenskej republiky v Čl. 20 ods. 1 garantuje právo vlastníť majetok každému.

V tejto súvislosti súd prvého stupňa vychádzal z právneho záveru Ústavného súdu SR vysloveného v konaní II. ÚS 249/2011-30 z 29.09.2011, podľa ktorého slovenský právny poriadok nevyklučuje uplatnenie práv určovacou žalobou za súčasnej existencie reštitučného zákonodarstva v prípade, ak si žalobca, ktorý nevyužil možnosť uplatniť si svoj nárok na základe reštitučných predpisov, podal žalobu, ktorou žiadal určiť, a teda deklarovať existenciu svojho vlastníckeho práva (II. ÚS 231/09).

Reštitučné predpisy neboli vydané pre ten účel, aby spôsobili zánik vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale aby im uľahčili obnovenie vlastníckeho práva. Preto ak došlo k zabratiu majetku štátom bez právneho dôvodu, osoba nestratila svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku a nič nebráni tomu, aby sa svojho nároku, resp. finančnej náhrady domáhala žalobou určovacou, vindikačnou, prípadne negatívnou a pod. (III. ÚS 178/06).

V konaní nebola spornou právnou skutočnosť, podľa ktorej sa žalobca domáhal určenia svojho vlastníckeho práva v dedičskom konaní. Vychádzajúc z právnych záverov Ústavného súdu o účele a zmysle reštitučného zákonodarstva (pozri vyššie), nebolo spôsobenie zániku vlastníckeho práva oprávnených osôb, ale naopak, uľahčenie obnovenia ich vlastníckeho práva ("Pokiaľ zákonodarcovia vytvorili v ust. § 6 ods. 1 písm. p) Zákona o pôde samostatný reštitučný dôvod spočívajúci v tom, že oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku prevzatia nehnuteľností bez právneho dôvodu, zmyslom tohto ustanovenia bolo uľahčiť

oprávneným osobám dosiahnutie ich zápisu ako vlastníkov v katastri nehnuteľností bez splnenia základných požiadaviek vyplývajúcich aj z vtedy platného práva.").

Právny názor, podľa ktorého zánik práva oprávnenej osoby postupovať podľa Zákona o pôde márnym uplynutím lehoty ustanovenej v § 13 Zákona o pôde znamená aj jej zánik vlastníckeho práva, tobôž v situácii, keď povinnej osobe (na rozdiel od oprávnenej osoby) nesvedčí žiaden nadobúdací titul k nehnuteľnosti, zásadne popiera základné právo na vlastníctvo tak, ako je garantované v Čl. 20 ods. 1 Ústavy a Čl. 11 ods. 1 Listiny, či právo na majetok podľa Článku 1 Dodatočného protokolu, pretože jeho aplikácia by znamenala vytvorenie dosiaľ v právnom poriadku neznámeho spôsobu straty vlastníckeho práva fyzických osôb v prospech štátu.

Takýto záver nemožno vyvodiť ani z tretej vety ust. § 13 ods. 1 Zákona o pôde (neuplatnením práva v lehote právo zanikne), ktorá sa už len z hľadiska systematického a gramatického výkladu môže vzťahovať iba na zánik reštitučného nároku ustanoveného Zákonom o pôde, avšak nie na zánik práva vlastníckeho garantovaného Občianskym zákonníkom, Ústavou, Listinou, Dodatočným protokolom. Účelom Zákona o pôde nebolo stanoviť zákaz dosiahnutia revízie krokov štátu urobených v rozhodnom období márnym uplynutím lehoty pre uplatnenie reštitučného nároku.

V prejednávanej právnej veci tak bolo povinnosťou súdu prvého stupňa ako súdu všeobecného rešpektovať okrem iného i právny názor vyslovený Ústavným súdom SR v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 2758/10 zo 04.05.2012, podľa ktorého k splneniu účelu a cieľa reštitúcií je najmä nutné, aby všeobecné súdy interpretovali reštitučné zákony vo vzťahu k oprávneným osobám čo najústretovejšie. Prípadné legislatívne nedôslednosti rôzneho druhu, ako aj nepredvídateľnosť v postupe rôznych štátnych orgánov alebo osôb konajúcich v podstate za štát nemožno vykladať v neprospech oprávnených osôb, ale vo vzťahu ku konkrétnej veci, s prihliadnutím na platné ústavné hodnoty a princípy demokratického štátu.

Vychádzajúc z nesporného skutkového stavu preto súd v súlade s vyššie uvedenými právnymi názormi, prihliadajúc na základné zásady občianskeho práva, dospel k záveru, že štátu nesvedčil žiaden právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva nehnuteľnosti, a tak naďalej zostalo zachované právo oprávnenej osoby Š. J.. Po vydaní osvedčenia o dedičskom konaní prešlo vlastnícke právo k sporným pozemkom na žalobcu. V tejto súvislosti je potrebné doplniť, že vlastníctvo nadobúdané na základe Zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam z 09.12.2012 je vlastníctvom nadobúdaným na základe zmluvy, a preto sa na takúto zmluvu vzťahuje zásada *nemo ad alium plus iuris transferre potest, quam ipse habet* (nikto nemôže previesť viac práv, než má sám). Táto zásada chráni vlastnícke právo skutočného, teda pravého vlastníka. Jej uplatnenie znamená, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje derivatívne svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 50/2010).

V tejto súvislosti je tak potrebné prisvedčiť i právnemu názoru žalobcu, podľa ktorého v čase podpisu zmluvy táto bola síce platná, avšak vlastnícke právo na žalovaného prešlo až zápisom do katastra nehnuteľností, kedy sa zmluva stala účinnou, a to dňa 22.01.2003, kedy bol povolený vklad. Medzitým však došlo k prejednaní dedičstva, o čom mal vedomosť aj príslušný pozemkový úrad a Osvedčenie o dedičstve nadobudlo právoplatnosť 01.01.2003. To znamená, že vlastnícke právo žalobcu bolo deklarované skôr, než bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaného.

Žalovaný vo vyjadrení k žalobe okrem iného namietal, že odňatie jeho vlastníctva by bolo bezdôvodné a že ho nadobudol dobromyseľne od štátu v zmysle platných zákonov a právnych predpisov. Táto námietka je z hľadiska obsahu námietkou vydržania, a preto ju súd posúdil podľa ust. § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa tohto ustanovenia ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Podľa § 134 ods. 1 OZ oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Podľa § 129 ods. 1 držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou, alebo kto vykonáva právo pre seba.

Podľa § 129 ods. 2 OZ držať možno veci, ako aj práva, ktoré pripúšťajú trvalý alebo opätovný výkon.

V zmysle citovaných zákonných ustanovení oprávnená držba predpokladá, že držiteľ je v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí, a že je v tejto dobrej viere so zreteľom ku všetkým okolnostiam; uvedené podmienky musia byť splnené súčasne. Dobrá viera spočíva v presvedčení držiteľa, že je vlastníkom veci, ktorú drží alebo subjektom práva, ktoré vykonáva, prípadne že sú dané právne skutočnosti, ktoré majú za následok vznik vykonávaného práva. Pre naplnenie dobrej viery nestačí negatívne presvedčenie držiteľa, že nepôsobí bezprávie, ale vyžaduje sa pozitívne presvedčenie, že mu vec alebo právo náleží. Držiteľ nie je oprávneným v prípade, že síce nadobudol "pocivo" (napr. pre omyl), ale jeho dobrá viera tu nie je so zreteľom ku všetkým okolnostiam.

Vychádzajúc z ustálenej judikatúry i odbornej právnickej literatúry možno konštatovať zhodu, že posúdenie, či je držiteľ v dobrej viere alebo nie, je potrebné vždy hodnotiť objektívne a nielen zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia samotného účastníka) a že je potrebné vždy brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal, resp. nemohol mať počas celej vydržacej doby dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. Dobrá viera zaniká v okamihu, kedy sa držiteľ zoznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec po práve patrí. Na tom nič nemení skutočnosť, že držiteľ môže byť naďalej subjektívne v dobrej viere.

Ospravedliteľným môže byť omyl skutkový, výnimočne i omyl právny. Právny omyl spočíva v neznalosti alebo v neúplnej znalosti všeobecne záväzných právnych predpisov a z toho vyplývajúceho nesprávneho posúdenia právnych dôsledkov právnych skutočností. Výnimočne možno pripustiť prípad, kedy držiteľ je so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere i v prípade, že jeho presvedčenie bude vychádzať z právneho omylu. Napríklad znenie zákona je objektívne nejasné, v súvislosti s reštitúciami je možné uvažovať i o nesprávnom výklade starých právnych predpisov. Iba neznalosť inak jasného a nepochybného ustanovenia zákona ospravedliteľná nie je. V prejednávanej právnej veci sa žalovaný zrejme dostal do stavu omylu vyvolaného štátnym orgánom. Ustálená rozhodovacia prax súdov sa prikláňa k tomu, že pokiaľ sa nepreukáže, že držiteľ o vade musel vedieť, je omyl vyvolaný štátnym orgánom ospravedliteľný, keďže vychádza z dôvery občana v štát a jeho orgány.

V konaní pred súdom prvého stupňa nebola spornou skutočnosť, že žalobca bez zbytočného odkladu po tom, čo sa dozvedel, že sporné pozemky neboli zapísané na jeho list vlastníctva, kontaktoval žalovaného a predložil mu Osvedčenie o dedičstve. Zároveň o tejto skutočnosti svedčí aj súhlas s prevodom vlastníctva zo 06.05.2014, ktorý vlastnoručne žalovaný podpísal a súhlasil s prevodom vlastníckeho práva k sporným pozemkom na žalobcu (pozri č.l. 22 spisu).

Na základe vyššie uvedených právnych skutočností tak súd v súvislosti s námietkou vydržania vznesenou zo strany žalovaného dospel k záveru, že táto je nedôvodná, keďže nemohlo dôjsť ani k vydržaniu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam pre nesplnenie ich základných zákonných podmienok - nepretržitej oprávnenej držby a dobromyseľnosti na strane žalovaného.

V prejednávanej právnej veci na základe vykonaného dokazovania nemožno prisvedčiť ani tvrdeniu žalovaného o tom, že právny predchodcovia žalobcu si 30.11.1965 zúčtovali svoj výmer o vlastníctve na Okresnom národnom výbore v Poprade a bola im vydaná "Prídelová listina", v ktorej sa sporné pozemky neocenili. Z tejto prídelovej listiny nemožno zistiť, ktorý výmer o vlastníctve pôdy mal byť zúčtovaný. Navyše, táto prídelová listina sa netýka poľnohospodárskych pozemkov, ale rodinného domu a k nemu prislúchajúcej záhrady. Súd prisvedčil i poznámke žalobcu, podľa ktorej je potrebné klásť dôraz na dátum prídelovej listiny (30.11.1965), t.j. čas, keď už existovalo Jednotné roľnícke družstvo vo Veľkej Lomnici a pridelené nehnuteľnosti na základe Výmeru č. 5961/49 už boli družstvom prevzaté od prídelcu - právneho predchodcu žalobcu.

Žalobcom predložený Výmer o vlastníctve pôdy č. 5961/49 vydaný Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy podľa ust. § 1 ods. 1 Nariadenia č. 104/1946 Zb. zo 16.05.1949 má charakter verejnej listiny preukazujúcej vlastnícke právo prídelu k pridelenej pôdohospodárskej nehnuteľnosti, pričom zápis v pozemkovej knihe mal len deklaratórny charakter. Výmer bol vydaný orgánom na to podľa zákona oprávneným, v medziach jeho právomoci, je právoplatný a vykonateľný a prezumuje

sa jeho správnosť. Výmery o vlastníctve pôdy boli perfektné vtedy, ak boli opatrené pečiatkou a podpisom poverenika alebo aspoň podpisom poverenika. Rozhodnutie o odňatí prideleného majetku patrilo Povereníctvu pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu. Zákom č. 98/1950 Sb. došlo k zrušeniu pozemkového fondu a Vyhláškou č. 507/1950 U.v. prešla právomoc zrušenia prídellových listín do právomoci Krajského národného výboru. Okresné národné výbory mali v rámci uvedeného konania len právomoc vyjadriť sa k odňatiu prideleného majetku. Uvedený právny názor reflektuje i rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4Cdo 123/2003 (publikované v časopise Zo súdnej praxe č. 4 z roku 2005, č. otázky 44).

S poukazom na vyššie uvedené je zrejmé, že Výmer o vlastníctve pôdy č. 5961/49, ktorý je súčasťou zväzku listín predložených Štátnym archívom v Levoči z 18.06.2015 a ktorý je preškrtnutý s odkazom na spis č. 864/1950 a na ktorý poukazoval žalovaný na pojednávaní 29.04.2015, nemôže byť platne zrušený bez ďalšieho len samotným jeho preškrtnutím a s odkazom na spis č. 864/1950, ktorý sa v Štátnom archíve v Levoči okrem iného ani len nenachádza. Súčasťou predloženého zväzku listín je aj Výmer o vlastníctve pôdy č. 5961/49 zo 16.05.1949 o pridelení predmetu sporu právneho predchodcovi žalobcu, ktorý do dnešných dní nebol žiadnym kompetentným orgánom zrušený a nebolo preukázané, že by tak tomu bolo v rozhodnom období.

Výmer č. 5961/49 zo 16.05.1949 podpísaný poverenikom prevzal právny predchodca žalobcu, prevzatie vlastnoručne podpísal. Na základe vyššie uvedenej právnej argumentácie súd dospel k záveru, že uvedený výmer je platný a záväzný a ako právny akt je právne bezchybný.

Uvedené skutkové zistenie vyplýva i nepriamo z ďalšej právnej skutočnosti, podľa ktorej právny predchodca žalobcu všetky parcely vrátane sporných, ktoré mu boli pridelené Výmerom č. 5961/49 zo 16.05.1949, odovzdal do Jednotného roľníckeho družstva, ktoré vzniklo v roku 1950. Uvedená právna skutočnosť vyplýva z dôkazu predloženého Štátnym archívom v Levoči. Je preto možno uzavrieť, že vlastnícke právo nebolo právneho predchodcovi žalobcu nikdy odňaté žiadnym relevantným individuálnym správnym aktom. Jednotné roľnícke družstvo prevzalo pridelené nehnuteľnosti žalobcu do užívania, a teda nemožno vyvodiť záver, že došlo k vzdaniu sa vlastníckeho práva zo strany právneho predchodcu žalobcu. Súd sa preto prikláňa k právneho názoru žalobcu, podľa ktorého vlastnícke právo jeho právneho predchodcovi zostalo zachované a bolo spôsobilé byť predmetom dedenia. Súčasťou odovzdania nehnuteľností, ktoré patrili právneho predchodcovi žalobcu, boli i nehnuteľnosti tvoriace predmet sporu tak, ako to vyplýva z dôkazov predložených Štátnym archívom v Levoči.

Na podporu uvedeného právneho záveru boli v konaní pred súdom prvého stupňa žalobcom navrhnuté listinné dôkazy, z ktorých je nepochybné, že štát nehnuteľnosti tvoriace predmet sporu nikdy neprevzal do svojho vlastníctva.

Vlastnícke právo právneho predchodcu žalobcu titulom vyššie uvedeného Výmeru č. 5961/49 zo 16.05.1949 nespochybnili ani svedecké výpovede svedkov vypočutých na pojednávaní 24.09.2014, pričom svedok A.. Ž. potvrdil, že v tom čase zo strany Slovenského pozemkového fondu došlo k pochybeniu pri vyhotovení zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníckeho práva na žalovaného. Uvedený záver vyplýva i z tvrdenia svedka, podľa ktorého mal príslušný odbor SPF záujem na riešení vzniknutej situácie mimosúdnou cestou v podobe vypracovania zámenných zmlúv zo strany SPF, o vypracovanie ktorých žiadal nielen žalobca, ale dokonca aj samotný žalovaný. Z tohto hľadiska medzi účastníkmi konania neexistuje dokonca ani spor vo veci samej, keďže obaja zastávajú právny názor, podľa ktorého spor vznikol výlučne pochybením štátu reprezentovaného Slovenským pozemkovým fondom.

V neposlednom rade je potrebné poukázať na zmätočné vyjadrenie Slovenského pozemkového fondu, predložené do súdneho spisu zo dňa 17.06.2015, v ktorého závere je uvedené, že "Uvedená prídellová listina a ďalšie doklady vlastnícky nárok žalobcu a sporné parcely na základe Výmeru o vlastníctve pôdy č. 5961/49 zo 16.05.1949 vyvracajú." Prídellová listina z 30.11.1965 týkajúca sa parc. č.: XX, XX, XX, XX, XX zapísaných v PK zápisnici č. 156, k.ú. Y. Z., bola vystavená na základe konečného prídellového plánu, por. č.: 146 a výmenou za pôvodný výmer o vlastníctve, vydaný Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy, v čase, keď nehnuteľnosti, ktoré tvoria predmet sporu, boli prevzaté do užívania JRD. Skutočnosť, že nehnuteľnosti tvoriace predmet sporu boli odovzdané do užívania JRD právneho predchodcom žalobcu nespochybniteľne vyplýva z listinných dôkazov predložených Štátnym archívom v Levoči, a to písomnosť zo Štátnej sporiteľne v Bratislave, finančná a účtovná služba, majetkovej

podstaty pozemkových reforiem, Bratislava pod č.: 2332-180322-247 z 13.02.1957, z ktorej vyplýva, že pri prevádzaní pozemkových reforiem bol žalobcovi pridelený pôdohospodársky majetok a na prídelovú cenu bol dlžný nedoplatok podľa zostavenia na rube listu, prílohou tejto listiny bol aj Výpis z účtu, z ktorého vyplýva, že za role a lúky v sume 8.158,- Kčs právnenému predchodcovi žalobcu nevznikla platobná povinnosť - z dôvodu uvedenia, že tieto prevzalo JRD. Predmetná listina je datovaná z 13.02.1957 a právny predchodca ju prevzal 15.06.1957 a opatril ju podpisom. Je preto zrejmé, že k prevzatíu nehnuteľností družstvom došlo pred týmto dátumom, t.j. pred 15.06.1957. Vyplýva to aj z ďalšieho dôkazu a to Zápisnice z 13.6. 1957 o vysporiadaní pohľadávky MPPR za pôdohospodársky majetok, ktorý v rámci vykonávania pozemkovej reformy nadobudol prídelom. Z týchto dôvodov preto záver Slovenského pozemkového fondu, regionálneho odboru Poprad pod č.: SPFZ/2015/062671 zo 17.06.2015 vyznieva zmätočne, popierajúci historické fakty. Prídelová listina, na ktorú sa Slovenský pozemkový fond odvoláva, je datovaná 30.11.1965, t.j. v čase, keď nehnuteľnosti, ktoré tvoria predmet sporu, boli v užívaní JRD a na základe tejto listiny došlo len k prideleniu nehnuteľnosti v intraviláne obce. Je taktiež potrebné zdôrazniť, že v tomto prídele nie je uvedené jednoznačne, ktorý pôvodný výmer o vlastníctve mal byť vymenený.

Vzhľadom na vyššie uvedené právne skutočnosti dospel súd k záveru, že žaloba je dôvodná, a preto jej vyhovel v celom rozsahu.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. aplikujúc zásadu úspechu v konaní.

Úspešnému žalobcovi bolo priznané právo na náhradu trov konania, spočívajúcich v zaplatenom súdnom poplatku za návrh na začatie konania vo výške 99,50 eur, ktorý bol zaplatený na základe výzvy súdu zo 17.09.2013.

Úspešnému žalobcovi bolo priznané i právo na náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 2.341,69 eur podľa nasledovného vyúčtovania:

I.

Výpočet základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby sa riadi ust. § 11 ods. 1 písm. a/ Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb (ďalej aj ako len "Vyhláška").

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby predstavuje v roku 2012 sumu vo výške 58,69 eur, v roku 2014 sumu vo výške 61,87 eur, v roku 2015 sumu vo výške 64,53 eur a základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby predstavuje v roku 2016 sumu vo výške 66,- eur.

Úkony právnej služby a hotové výdavky:

1) prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom zo dňa 03.10.2012 (§ 13a ods. 1 písm. a/ Vyhlášky),

- za úkon právnej služby	58,69 eur
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 Vyhlášky)	7,63 eur
spolu	66,32 eur;

2) vypracovanie a podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva adresovaná Okresnému súdu Kežmarok zo dňa 03.10.2012 (§ 13a ods. 1 písm. c/ Vyhlášky),

- za úkon právnej služby	58,69 eur
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 Vyhlášky)	7,63 eur
spolu	66,32 eur;

3) vypracovanie vyjadrenia zo dňa 25.06.2013 na základe výzvy Okresného súdu Kežmarok (§ 13a ods. 1 písm. c/ Vyhlášky),

- za úkon právnej služby	60,07 eur
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 Vyhlášky)	7,81 eur
spolu	67,88 eur;

4) účasť na pojednávaní pred Okresným súdom Kežmarok, č.k.: 8C/327/2012 dňa 02.07.2014 (§ 13a ods. 1 písm. d/ Vyhlášky),

- za úkon právnej služby 61,87 eur
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 Vyhlášky) 8,04 eur
- cestovné náhrady (§ 16 ods. 3 Vyhlášky) 28,62 eur
(0,059 l x 320 km z B. Bystrice do Kežmarku x 1,516 €/1l)
- náhrada za stratu času (§ 17 ods. 1 a 3 Vyhlášky) 107,20 eur
(13,40 eur x 8 polhodín)
- náhrada za používanie cestných MV § 15 ods. 1 písm. a/,
opatrenie MPSVaR SR č. 632/2008 Z.z. 58,56 eur
(320 km z Banskej Bystrice do Kežmarku x 0,183 eur)
spolu 264,29 eur;

5) účasť na pojednávaní pred Okresným súdom Kežmarok, č.k.: 8C/327/2012 dňa 24.09.2014 (§ 13a ods. 1 písm. d/ Vyhlášky),

- za úkon právnej služby 61,87 eur
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 Vyhlášky) 8,04 eur
- cestovné náhrady (§ 16 ods. 3 Vyhlášky) 27,94 eur
(0,059 l x 320 km z B. Bystrice do Kežmarku x 1,480 €/1l)
- náhrada za stratu času (§ 17 ods. 1 a 3 Vyhlášky) 107,20 eur
(13,40 eur x 8 polhodín)
- náhrada za používanie cestných MV § 15 ods. 1 písm. a/,
opatrenie MPSVaR SR č. 632/2008 Z.z. 58,56 eur
(320 km z Banskej Bystrice do Kežmarku x 0,183,- eur)
spolu 263,61 eur;

6) účasť na pojednávaní pred Okresným súdom Kežmarok, č.k.: 8C/327/2012 dňa 25.03.2015 (§ 13a ods. 1 písm. d/ Vyhlášky),

- za úkon právnej služby 64,53 eur
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 Vyhlášky) 8,39 eur
- cestovné náhrady (§ 16 ods. 3 Vyhlášky) 24,62 eur
(0,059 l x 320 km z B. Bystrice do Kežmarku x 1,304 €/1l)
- náhrada za stratu času (§ 17 ods. 1 a 3 Vyhlášky) 111,84 eur
(13,98 eur x 8 polhodín)
- náhrada za používanie cestných MV § 15 ods. 1 písm. a/,
opatrenie MPSVaR SR č. 632/2008 Z.z. 58,56 eur
(320 km z Banskej Bystrice do Kežmarku x 0,183 eur)
spolu 267,94 eur;

7) účasť na pojednávaní pred Okresným súdom Kežmarok, č.k.: 8C/327/2012 dňa 29.04.2015 (§ 13a ods. 1 písm. d/ Vyhlášky),

- za úkon právnej služby 64,53 eur
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 Vyhlášky) 8,39 eur
- cestovné náhrady (§ 16 ods. 3 Vyhlášky) 25,68 eur
(0,059 l x 320 km z B. Bystrice do Kežmarku x 1,360 €/1l)
- náhrada za stratu času (§ 17 ods. 1 a 3 Vyhlášky) 111,84 eur
(13,98 eur x 8 polhodín)
- náhrada za používanie cestných MV § 15 ods. 1 písm. a/,
opatrenie MPSVaR SR č. 632/2008 Z.z. 58,56 eur
(320 km z Banskej Bystrice do Kežmarku x 0,183 eur)
spolu 269,- eur;

8) nahliadnutie do spisu dňa 25.06.2015 a vyhotovenie fotokópií podaní SPF (§ 13a ods. 1 písm. b/ Vyhlášky),

- za úkon právnej služby 64,53 eur
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 Vyhlášky) 8,39 eur
spolu 72,92 eur;

9) podanie vo veci samej - vyjadrenie zaslané súdu a protistrane zo dňa 21.09.2015 (§ 13a ods. 1 písm. c/ Vyhlášky),

- za úkon právnej služby 64,53 eur
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 Vyhlášky) 8,39 eur
spolu 72,92 eur;

10) účasť na pojednávaní pred Okresným súdom Kežmarok, č.k.: 8C/327/2012 dňa 13.01.2016 (§ 13a ods. 1 písm. d/ Vyhlášky),

- za úkon právnej služby 66,- eur
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 Vyhlášky) 8,58 eur
- cestovné náhrady (§ 16 ods. 3 Vyhlášky) 21,83 eur
(0,059 l x 320 km z B. Bystrice do Kežmarku x 1,156 €/1l)
- náhrada za stratu času (§ 17 ods. 1 a 3 Vyhlášky) 114,40 eur
(14,30 eur x 8 polhodín)
- náhrada za používanie cestných MV § 15 ods. 1 písm. a/,
opatrenie MPSVaR SR č. 632/2008 Z.z. 58,56 eur
(320 km z Banskej Bystrice do Kežmarku x 0,183 eur)
spolu 269,37 eur;

11) účasť na pojednávaní pred Okresným súdom Kežmarok, č.k.: 8C/327/2012 dňa 13.05.2016 (§ 13a ods. 1 písm. d/ Vyhlášky),

- za úkon právnej služby 66,- eur
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 Vyhlášky) 8,58 eur
- cestovné náhrady (§ 16 ods. 3 Vyhlášky) 23,30 eur
(0,059 l x 320 km z B. Bystrice do Kežmarku x 1,234 €/1l)
- náhrada za stratu času (§ 17 ods. 1 a 3 Vyhlášky) 114,40 eur
(14,30 eur x 8 polhodín)
- náhrada za používanie cestných MV § 15 ods. 1 písm. a/,
opatrenie MPSVaR SR č. 632/2008 Z.z. 58,56 eur
(320 km z Banskej Bystrice do Kežmarku x 0,183 eur)
spolu 270,84 eur;

II.

Odmena a náhrady advokáta v predmetnej veci sú vo výške 1.951,41 eur. Advokát je platiteľom dane z pridanej hodnoty a v súlade s ust. § 18 ods. 3 Vyhlášky sa zvyšuje odmena a náhrady podľa tejto Vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu. S poukazom na uvedené sa odmena a náhrady advokáta zvyšujú o daň z pridanej hodnoty vo výške 390,28 eur, a spolu odmena a náhrady advokáta predstavujú sumu vo výške 2.341,69 eur vrátane DPH.

Poučenie:

~ Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove.

~ V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

~ Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

~ Podľa § 205 ods. 3 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

~ Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).